

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/9/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118291526
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:6118291526.4

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, D. XXXX/XX, XXX XX E., zástupného JUDr. Pavlom Gráčikom, advokátom, Farská 40, Nitra, proti žalovanému: 1) B. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXXX/X, G. X) H. E., nar. XX.X.XXXX, bytom I. XXXX/X, G., obaja zastúpení: Advokátska kancelária VIŠŇOVSKÁ, s.r.o., Radničné námestie 279/4, Spišská Nová Ves, IČO: 51 284 731, v spore o zaplatenie 60.000,- eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Poprad č.k. 12C/37/2018-535 zo dňa 20.10.2022, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje uznesenie vo výroku II.

II. Žalovaným v 1. a 2. rade priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol nasledovne: „I. Konanie z a s t a v u j e.

II. Žalovaní majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady rozhodne súd I. inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým s konanie končí.“

2. V odôvodnení súd prvej inštancie vo vzťahu k trovám konania dospel k záveru, že nie sú splnené zákonné podmienky pre nepriznanie trov žalovaným s poukazom na ust. § 247 (správne má byť § 257, pozn. odvolacieho súdu) zákona č 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ani vzhľadom k osobe žalobcu, jeho osobným a majetkovým pomerom, ani vzhľadom na okolnosti konkrétnej veci. Žalobca odkázal iba na svoj nepriaznivý zdravotný stav, práceneschopnosť a nepriaznivé okolnosti v rodine. Tieto sami osebe bez ďalšieho neodôvodňujú výnimočnosť prípadu. Jeho majetkové pomery tak, ako to vyplýva z predložených listov vlastníctva, nie sú takého charakteru, aby úhradou trov konania sa dostal do nepriaznivej finančne situácie, stavu núdze. Rovnako okolnosti prejednávanej veci, dôvod podania žaloby, okolnosti jej späťvzatia podľa názoru súdu prvej inštancie nesvedčia dôvodom hodným osobitného zreteľa.

O trovách konania tak súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ust. § 256 CSP. Z procesného hľadiska žalobca zavinil zastavenie konania späťvzatím žaloby, preto je povinným uhradiť trovy konania protistrane. O výške náhrady rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

3. Proti tomuto uzneseniu v rozsahu výroku II. podal odvolanie žalobca. Je toho názoru, že v tomto konkrétnom prípade sú práve negatívne dopady na jeho osobu hodné osobitného zreteľa a taktiež výnimočného charakteru. V podaní, ktorým vzal žalobu späť a ktorým žiadal súd, aby zastavil konanie, opísal dôvody, ktoré považuje za hodné osobitného zreteľa a ktoré spĺňajú zároveň znak výnimočnosti.

Ide jednak aj o majetkové pomery, osobné pomery a zdravotné pomery jeho osoby. Za veľmi krátky čas sa v jeho živote udialo toľko zásadných zmien a udalostí, že inak ako výnimočne ich nie je možné hodnotiť. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia má za to, že tieto podmienky na postup podľa ustanovenia § 257 CSP neboli dôkladne skúmané zo strany súdu prvej inštancie. Súd sa nezaoberal dostatočne listinnými dôkazmi, ktoré súdu na účely aplikácie ustanovenia § 257 CSP predložil. Z toho dôvodu považuje predmetné uznesenie v napadnutom výroku za nepreskúmateľné. Zdôraznil, že ustanovenie § 257 má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda inými slovami, na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie konania a jeho výsledok. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody navrhol, aby odvolací súd výrok v bode II. uznesenia súdu prvej inštancie zmenil, prihliadol na to, že v tomto konkrétnom prípade sú dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti a rozhodol tak, že žiadna z procesných strán nemá nárok na náhradu trov konania.

4. Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaní v žiadnom prípade nesúhlasili s tým, aby súd o trovách konania rozhodol v zmysle návrhu žalobcu tak, že žiadna zo strán konania nemá nárok na náhradu trov konania, teda aby súd zmenil uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol o tom, že žalovaní majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Opakovane uviedli, že boli ochotní pristúpiť ku kompromisu na základe návrhu právneho zástupcu, ktorý bol prednesený pred podaním späťvzatia žaloby, tento návrh vzhľadom k písomnému stanovisku žalobcu nebol akceptovaný, aj keď sú toho názoru, že bol korektný. Žalovaní navrhovali úhradu trov právneho zastúpenia žalobcom, boli ochotní nežiadať úhradu už zaplatených súdnych poplatkov, čo predstavovalo v ich neprospech sumu 4.180 eura. Z uvedených dôvodov žalovaní trvajú na tom, aby im boli priznané trovy konania v súlade so zákonom a v celom rozsahu. Napriek tvrdeniu žalobcu, že sú negatívne dopady na jeho osobu hodné osobitného zreteľa a sú výnimočného charakteru, tieto nezakladajú dôvody pre to, aby súd nepriznal náhradu trov konania žalovaným. Žalobca predložil v konaní doklad o hospitalizácii na neurologickom oddelení Nemocnice v Poprade (chorobopis), z ktorého je zrejmé, že bol prijatý na oddelenie o 03:00 hod a prepustený domov v ten istý deň o 12.00 hod., taktiež diagnóza G40.9 nie je život ohrozujúca, aj keď samozrejme nechcú zdravotný stav žalobcu bagatelizovať.

Poukázali na to, že aj na ich strane sú dôvody osobitného charakteru, ktoré je potrebné zobrať do úvahy. V prvom rade, neboli to oni, kto sa začali so žalobcom súdiť, vstúpili do konaní ako právni nástupcovia, dedičia svojho starého otca pána F. E. a po dobu niekoľkých rokov boli nútení zúčastňovať sa súdnych konaní. Po nadobudnutí dedičstva vyplatili z majetku svojho starého otca, ktorý speňažili, jeho dlhy vo výške cca 75.000,- eur v exekučnom konaní, čo bola viac ako polovica z hodnoty nadobudnutého majetku v dedičskom konaní. Všetky dôkazy boli súdu doručené. V priebehu konania obaja žalovaní zmenili svoj status, uzatvorili manželstvá, zakladajú si rodiny. Na zabezpečenie potrieb svojich rodín, na zabezpečenie bývania majú hypotéky, ktoré sú povinní splácať. Skutočnosť, že sa žalobca za pomoci svojej matky snažil podvodným spôsobom získať od ich starého otca finančné prostriedky, nemôže mať za následok to, že majú žalovaní znášať náklady konania, ktoré nezavinili. Za podstatnú považujú tiež skutočnosť, že žalobca zobrať späť žalobu až po doručení uznesenia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 11Co/19/2021, zo záverov ktorého vyplýva povinnosť súdu prvej inštancie riadiť sa právnym názorom vysloveným odvolacím súdom, ktorý bol jasne a obsérne prezentovaný a z ktorého bolo viac menej jasné, že súd by pravdepodobne žalobu zamietol a úspešným žalovaným by v konaní priznal náhradu trov. Navrhli potvrdiť uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. ako vecne správne a priznať náhradu trov odvolacieho konania.

5. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal uznesenie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

6. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

7. So zreteľom na obsah odvolania žalobcu bol v odvolacom konaní preskúmaný výrok II. napadnutého uznesenia, ktorým súd prvej inštancie priznal žalovaným nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi

v zmysle § 256 CSP. Keďže výrok I., ktorým bolo konanie zastavené nebol odvolaním napadnutý, nebol preto v odvolacom konaní predmetom preskúmania a ako taký nadobudol právoplatnosť.

8. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

9. V prejednávanej veci súd prvej inštancie napadnutým uznesením v jeho I. výroku zastavil konanie o žalobe o uloženie povinnosti žalovaným v 1. a 2. rade zaplatiť sumu vo výške 60.000 eur s príslušenstvom z dôvodu späťvzatia žaloby. Žalobca vzal žalobu v celom rozsahu späť z dôvodu, že v jeho prípade v poslednej dobe došlo k úmrtiam rodinných príslušníkov a rovnako ho postihli ťažké zdravotné problémy, pre ktoré nemá odhodlanie ani energiu sa ďalej súdiť. Tvrdil, že zo všetkých týchto udalostí a zdravotných problémov zostal psychicky a fyzicky vyčerpaný a práve preto je od 10.06.2022 práceneschopný. Zdravie pokladá žalobca za prvoradé a ďalšími krokmi v rámci súdneho konania by sa mohol vystaviť stresovým situáciám, ktoré by mohli jeho aj tak zlý zdravotný stav ešte zhoršiť. Uvedené dôvody považoval žalobca zároveň za dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP a žiadal nepriznať žalovaným v 1. a 2. rade náhradu trov konania.

10. Uvedené dôvody súd prvej inštancie nepovažoval za náležité na aplikáciu § 257 CSP a preto zaviazal žalobcu z dôvodu procesného zavinienia zastavenia konania v zmysle § 256 CSP na náhradu trov konania v prospech žalovaných v 1. a 2. rade.

11. Pri posudzovaní nároku na náhradu trov konania podľa ustanovenia § 256 ods. 1 CSP je súd povinný vždy skúmať, či niektorá zo strán zavinila, že sa konanie muselo zastaviť. Pri zodpovedaní otázky, ktorá zo strán z procesného hľadiska zavinila zastavenie konania, je potrebné vychádzať z porovnania toho, čoho sa žalobca podanou žalobou domáhal (podľa petitu) a dôvodom späťvzatia žaloby. Ak bolo dôvodom späťvzatia žaloby podanej dôvodne správanie žalovaného v súlade so žalobnou požiadavkou žalobcu, je nevyhnutným dospieť k záveru, že žalovaný zastavenie konania zavinil. Pri riešení otázky, či strana zavinila, že konanie sa muselo zastaviť, sa vychádza výlučne z procesného hľadiska, keďže nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného ale procesného práva a zo zreteľom na procesný výsledok. Ide teda o to, či sa žalobca domohol uplatneného nároku alebo nie, pričom súd neskúma, či by bol žalobca v meritórnom konaní úspešný alebo nie.

12. Jediným zákonným postupom ako procesne úspešnej strane resp. strane, ktorá procesne nezavinila zastavenie konania, nepriznať náhradu trov konania, je ex offo skúmanie existencie podmienok v zmysle ust. § 257 CSP, t.j. dôvodov hodných osobitného zreteľa.

13. Podľa ust. § 257 CSP môže súd výnimočne náhradu trov konania nepriznať, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Dôvody hodné osobitného zreteľa sú generálnym dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania a použitie tohto ustanovenia negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter.

14. Aplikácia uvedeného ustanovenia § 257 CSP prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov konania celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý je potrebné v rozhodnutí náležite odôvodniť. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane strán sporu. Pri skúmaní existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa prihliada súd jednak k majetkovým, osobným a sociálnym pomerom strán sporu, ale rovnako je potrebné prihliadať aj k okolnostiam, ktoré viedli k uplatneniu práva na súde a dôležitým je aj správanie strán sporu pred a po podaní žaloby. Pokiaľ súd dospeje k záveru, že pri zohľadnení vyššie uvedených kritérií by sa javilo priznanie trov konania ako neprimerane tvrdé, je na mieste aplikácia ustanovenia o trovách konania podľa § 257 CSP.

15. Odvolací súd preskúmal a opätovne zvážil všetky okolnosti prejednávanej veci a dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď pri rozhodovaní o trovách konania nepoužil ust. § 257 CSP a zotrval na aplikácii § 256 ods. 1 CSP. Prvoinštančný súd správne konštatoval, že nepriaznivý zdravotný stav, ktorý žalobca preukazoval dokladom o jednodňovej hospitalizácii na neurologickom oddelení Nemocnice v Poprade (chorobopis) a potvrdením o PN (bez akejkoľvek snahy odvolacieho

súdu o zľahčovanie choroby žalobcu a následného vzniku jeho práceneschopnosti), bez ďalšieho nepreukazuje dôvodnosť postupu podľa § 257 CSP. Žalobca netvrdil napr. ako mu choroba zasiahla do jeho každodenného života a plnenia jeho pracovných povinností, a ako mu v dôsledku PN klesli jeho príjmy do takej miery, že by nebolo spravodlivé požadovať od neho úhradu trov konania. Taktiež odvolací súd vyjadruje ľútosť nad úmrtím rodičov žalobcu v krátkom čase koncom roku 2021, uvedená skutočnosť však sama o sebe nemá vplyv na rozhodovanie súdu o trovách konania, obzvlášť za situácie, keď k späťvzatiu žaloby došlo po uplynutí takmer roku od ich úmrtia (v októbri 2022). V tejto súvislosti žalobca netvrdil v konaní, že by bol odkázaný finančne a fyzicky na starostlivosť svojich nebohých rodičov, čo by mohol byť dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP.

16. Odvolací súd dodáva, že na dôveryhodnosti žiadosti žalobcu o aplikáciu § 257 CSP v tomto konaní nepridáva tá skutočnosť, že žalobca vzal žalobu späť až po doručení uznesenia Krajského súdu v Prešove č.k. 11Cp19/2021-471 zo dňa 07.04.2022, ktorým bol zrušený pôvodný vyhovujúci rozsudok súdu prvej inštancie, a v ktorom bolo konštatované pochybenie súdu prvej inštancie pri vykonávaní dôkazov svedčiacich v prospech žalovaných.

17. Odvolací súd považuje uznesenie súdu prvej inštancie za vecne správne a preskúmateľné. Súd prvej inštancie síce stručne, ale presvedčivo vysvetlil, z akých dôvodov nevyhovel požiadavke žalobcu na aplikáciu výnimočného ustanovenia § 257 CSP. Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie a na potvrdenie ich správnosti ich ďalej rozvinul.

18. Je potrebné uviesť, že požiadavka na riadne, úplné odôvodnenie rozhodnutia predstavuje zásadu spravodlivého procesu, vyplýva to aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany aj taký, ktorý nie je pre rozhodnutie významný, bola daná v odôvodnení rozhodnutia odpoveď. Špecifická odpoveď sa vyžaduje na taký argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúcim (Ruiz Torija c./ Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-A; Hiro Balanic./ Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-B).

19. Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti vo výroku II. o trovách konania ako vecne správne postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

20. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní boli úspešní žalovaní v 1. a 2. rade, ktorí podali vyjadrenie v odvolacom konaní, a preto im vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolenie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).